

Lakat T. Károly: Kell ott fenn egy Császár – 14.

2015 március 09. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

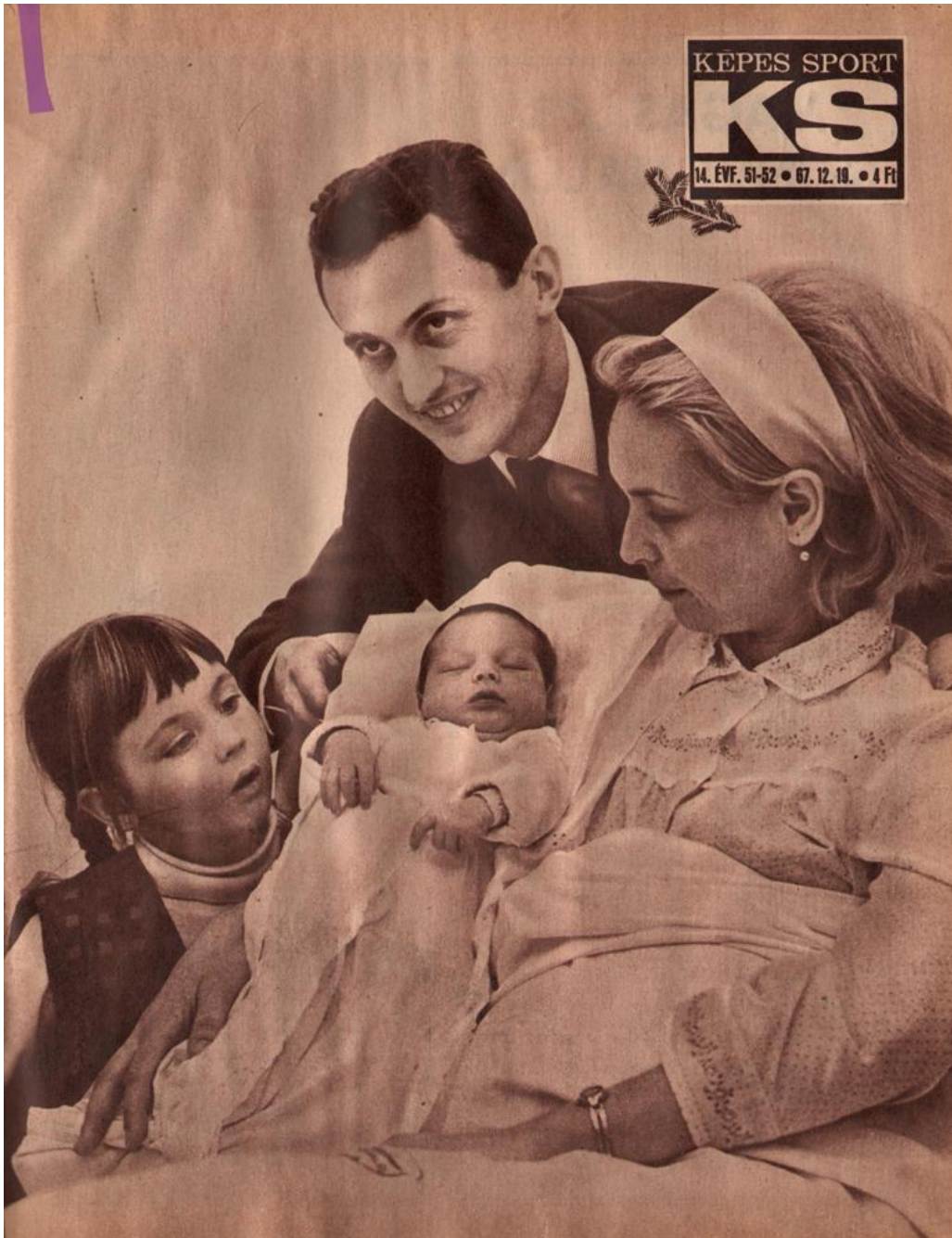
Mérték

Még a legsikeresebb emberek életében is ritka az olyan, hogy eljön egy év, amikor csillagról csillagra lépdelve járnak az útjukat. Ilyen esztendő? volt Albert Flórián életében 1967. Formabontó módon, kezdjük a legvégén.

Egy hiányzó Aranylabda és egy hiányzó képaláírás...

A Képes Sport 1967-et egy olyan címlappal zárja, amely, hogy egyáltalán elkészüljön, mi több az akkoriban hihetetlen rangnak és tekintélynek örvendő sport hetilap ezzel a felvétellel kínálja magát az olvasóknak, s egyben búcsúztassa az évet, ahhoz a főszereplőnek Albert Flóriánnak kellett lenni!

Maga a fotó és annak címlapra kerülése szinte megszámlálhatatlan szempontból kordokumentum.

Túl azon, hogy akkoriban az olyan teljes mértékben a magánszféra körébe sorolható esemény, mint egy gyermek születése nem tartozott a széles körben, a sajtó által ilyen artistikus módon publikálható események közé (kiváltképp nem úgy, hogy a kép a kórházi ágyat körül állva mutassa a családot), ha a szerkesztőknek van idejük, türelmük (vagy lehetőséjük?) csak 12 napot várni, akkor olyan címlap-fotót készíthettek volna, mint sem addig, sem azóta soha, senki.

A soha el nem készült képet ugyanis egy olyan ékszer díszíthette volna, amellyel Magyarország történetében csak egyetlen család büszkélkedhet: az Aranylabda!

Természetesen nem Flóri szorongatta volna a kezében azt a nagybecs? labdát, hiszen annak átvételére, csak 1968 májusában, a Gundel étteremben került sor, de azért magáról az Aranylabdáról már volt fotó a szerkeszt?ségben, s az nagyon is elfért volna valahol a címlapon.

Mondjuk egy ilyen címmel: Alberték karácsonya: + 1 f? meg egy Aranylabda!

A Képes Sport szerkeszt?i azonban, mint az a címlapra nyomott dátumból is leolvasható úgynevezett összevont év végi számot (51.-52.) készítették, s így lemaradtak a világszenzációról.

Alberték életében persze önmagában a kis Flóri megszületése már felért egy „aranylabdával”, hiszen a kislány (Magdi) után a fiú utód is megérkezett a családba, az esély tehát 1967. december 12-e után megteremt?dött arra, hogy egyszer, valamikor majd egy „kis császára” is legyen a Ferencvárosnak.

Irén asszony arcán is látható a földöntúli boldogság, Flóri pedig úgy néz a fotós felé, mint aki éppen most l?tte be élete legnagyobb gólját.

Hiszik, nem hiszik: a nevek felsorolásának esetünkben komoly oka van.

Hogy magán a címloldalon egyetlen sor nem utal arra kik is szerepelnek a képen, el?ször még betudtam annak, hogy az akkori kollégák ama (maig gyakorlatnak mondható) megoldást választották, hogy majd a bels? oldalak egyikén, egy külön cikkben, vagy egy még több felvételt tartalmazó képriportban úgyis minden kiderül és mindenki megneveztetik. Jelesül, hogy Albert Flóriának a Ferencváros sokszoros válogatott csatárának, az 1966-os világbajnokság egyik h?sének, a VVK-gy?ztes zöld-fehérek csillagának 1967. december 12-én Flórián nev? fiúgyermeké született. Ám, hiába lapoztam végig vagy hússzor a teljes lapszámot, a címloldal semmiféle szöveges információt nem tartalmazó családi fotóján kívül egy árva szó nem szerepel arról, hogy kikkel és mi történt, ami minden terjedelmes tanulmánynál er?teljesebben üzeni: milyen (futball) korban éltünk akkoriban.

Mákszemnyi kétségem sincs afel?l (s?t meger?sítem), hogy annak az olvasónak, aki 1967. december 19-én az újságosoknál megvásárolta a Képes Sportnak az ünnepi számát, nem volt szüksége az égvilágon semmilyen úgynevezett plusz-információra.

Azokban az id?kben Albert Flóriánról nem kellett bet?kkel is leírni, hogy ? bizony nem más, mint Albert Flórián.

Tudta azt mindenki akkoriban Battonyától Nemesmedvesig, Vlagyivosztoktól Lisszabonig.

Az utókorra meg ugyan kinek volt ideje gondolni azokban a lapzártá el?tti, Karácsony közeli pillanatokban?

2011-ben, persze már húsz-harminc millió forintról is dönt? kvízzjáték csúcskérdése lehetne ez a fotó. Többen buknának el rajta, mint ahányan tudnák a helyes választ, hiszen a mai fiatalok már egészen mások, mint voltak azok, akikr?l éppen ebben az esztend?ben forgatta Banovich Tamás mára kultikussá lett moziját „Ezek a fiatalok” címmel, f?szerepeiben az Illés, a Metró, az Omega együttes tagjaival, Koncz Zsuzsával, Kosztolányi Balázssal (a „Hogy állunk fiatalember” cím? szintén nagy emlék? film f?szerepl?jével) Kállai Ferencsel, Berek Katival, ?ze Lajossal, s benne vagy kéttucatnyi slágerrel.

De az év végér?l ugorjunk vissza az év elejére, hiszen 1967 nemcsak káprázatosan végz?dött, de ugyanolyan varázslatosan is kezd?dött Albert Flórián számára.

Sokan mind a mai napig azt hiszik, sőt, jó néhány visszaemlékezésnek szánt írásban is olvastam, hogy Albertet, az Aranylabdást milyen nagy ovációval fogadták Braziliában... Ez csak azért sántít picit, mert az Aranylabda elnyeréséig akkor még 11 és fél hónap hátra volt! Az már sokkal közelebb jár az igazsághoz, sőt, egészen biztos, hogy az 1966-os brazilok elleni álmjátéka volt az oka a meghívásnak; hogy a futball egyik százájában úgy érezték nem árt, ha valaki futball-leckéket ad számukra annak az országnak a válogatottjából, amely 3:1-re verte ket Liverpoolban a világbajnokságon.

Tényszer?: a Flamengo elnöke, bizonyos Fernando Vieri Budapestre utazott „Albert ügyben”, s már azzal boldog lett volna, ha elfogadják javaslatát, miszerint a Fradi egy évre adja kölcsön a brazil klubnak Flóriánt.

Erről sem lehetett szó, így esett, hogy végül a Flamengo közel két hetes vendéjjátékra, amolyan vendég-professzornak hívta meg Flórit, aki a feleséget is magával vitte a nagy útra. Kislányukat is vitték volna (a meghívás a teljes családnak szólt), de illetékes helyen úgy döntöttek, biztos, ami biztos, Magdika maradjon itthon, mert akkor mindenképpen garantált, hogy a szülők is hazatérnek...

Mentek hát ketten. Hogy ne mentek volna, ez volt az igazi nászútjuk, hiszen a futball-naptár korábban, mondjuk a normális nászút id?ben ilyen nem tett lehet?vé, az esküv? (1963. november 30) után néhány nappal az újdonsült férj már indult is a Fradival egy angliai túrára.

Kés?bb a Labdarúgás hasábjain h?sünk „A Flamengo játékos voltam” címmel cikksorozatban számol be a Rióban töltött napokról. Az edzésekr?l, amelyeken részt vett, s arról a másfél meccsr?l, amikor a Flamengo 9-es számú mezét viselte (kevesen tudják, de Alberték korában nem a 10-es, hanem a 9-es számú mez számított a mezek mezének), no meg arról az elképeszt? tiszteletr?l is, amellyel a brazilok a magyar futballról, mindenekel?tt az ?ket ver? 11-r?l beszéltek.

Elképeszt? felhajtást kerekítettek köré a vendéglátók. Futószalagon adta a rádió és televíziós interjúkat, minden játékos vele akart párban lenni az edzésen, mindenki vele szeretett volna közös képet csináltatni. A legjellemz?bb azonban az As nev? helyi sportlap riportjának a címe volt: „Albert játéka láttán most értettük meg igazán miért veszítettünk a magyarok ellen 3:1-re...”.

A két meccsb?l egyébként azért lett csak másfél, mert a Vasco de Gama elleni visszavágón (két kinti meccsét egyaránt ellenük játszotta a Flamengo, a középcsatár posztján Albert Flóriánnal) egy órányi játék után egyik pillanatról a másikra lehívták a pályáról, mert valaki rosszul számolta ki a programot, s kiderült, ha végig játssza a meccset lekésik a hazafelé induló gépet.

Így id?ben értek ki ugyan a repül?térré, az viszont már a sors rút fintora, hogy a Varig járat – három órás késéssel indult csak el Európa felé.

Lisszabonban szálltak át a Budapestre tartó gépre, ám ott is hatalmas tömeg várta a magyarok sztárját. Mindjárt meg is kérték: ha teheti, maradjon, mert az egyik leghíresebb portugál futballista, Graca (játszott ellenünk az 1966-os világbajnokságon) megvakult, s az ? megsegítésére szerveznek éppen jótékonysági mérk?zést, amelynek Albert Flórián lehetne az egyik sztárfellép?je.

Szíve szerint, persze, hogy maradt volna.

Nincs ember, aki egy ilyen invitálásnak ellent tud állni, de 1967-ben nem olyan id?ket éltünk, hogy az ember „csakúgy ottmaradt” egy európai városban, ha erre itthonról nem volt külön engedélye.

Gyors telefonálgatás kezd?dött Lisszabon és Budapest között. Flóri minden ismeretségét és kapcsolatát mozgósította, hogy Graca érdekében maradjon. De miután itthon a döntés sehogy sem akart megszületni, nekik meg indulniuk kellett, csak saját felel?sségére vállalhatta volna, hogy mégis ott marad a jótékonysági meccsre.

Nem maradt.

S, igaza volt!

1967-ben ezt még egy Albert Flóriánnak sem lehetett megkockáztatni!

Már a riói útját is komoly támadások kísérték („Hogy képzeli ez az Albert, hogy amíg minden NB I-es játékos itthon alapoz a csapatával, ? elmegy Rióba szórakozni”), az új edz? (jelesül édesapám) volt az, aki azt mondta: „Ha valakit a brazilok futball-tanárnak hívnak, akkor azon nem vacillálni, meg morfondírozni kell, hanem azonnal elindulni Rió felé. Nincs az az alapozás, amely egy ilyen meghívást felülírhatja!”.

Márpedig, hogy Flóri mit úszott meg azzal, hogy a Népligetben, a Szabadság-hegyen és a Népstadiont körülvev? betonúton végzett végelláthatatlan futások helyett a Flamingonál „szambázhatott”, azt ? tudta a legjobban.

Géczi Pista, Novák Dezs?, Sz?cs Lajos, Rákosi Gyula és a többi itthon maradt fradista a mai napig emlegeti azt a bizonyos 1967-es januári alapozást, amelyen az új edz? olyan elképeszt? munkát végeztetett el velük, ami nemhogy a Fradinak, de a teljes akkori NB I-nek is elég lett volna.

„A Flóri már régen nem élne...” – mondták egy-egy tréning után az öltöz?ben egymásnak a játékosok, de egyben nagyon is várták vissza, hiszen pontosan tudták, hogy nincs királyság király, akarom mondani császárság Császár nélkül.

Márpedig a Fradi nagy esztendőre készült, szerette volna valahogy megtörni a Vasas akkoriban megtörhetetlennek látszó uralmát.

Mészölyék olyan bajnokságot nyertek 1966-ban, amely megismételhetetlennek, utánozhatatlannak látszott. Nem volt ember az országban (még a legvéresebb szájú, legelfogultabb fradisták közül sem), aki reális esélyt adott volna a Fradinak a bajnoki cím megszerzésére.

Aztán Flóri is megérkezett, a korra jellemző módon a pénzügyi szerveket nem az érkezése, hanem új autójának a pénzügyi fedezete érdekelte leginkább. De aztán ez is rendeződött, mint ahogy maradt még neki is néhány tucat kilométer az alapozás alatt teljesítendő futásokból.

Aztán elkezdődött a csillagjárás, az a bizonyos fentebb már emlegetett lépdelés, egyik csillagról a másikra.

Mert nemcsak Albert Flóriánnak, hanem a Ferencvárosnak a történelemlékönyvébe is gyémántbetűvel írt fejezetként került be ez a 12 hónap.

A brazil utazás és az év végi Képes Sport címlap, valamint az Aranylabda megnyerése között volt ugyanis 10 olyan hónap, amikor a Ferencváros nevét túl volt hangos az ország.

Minden idők legjobb Ferencvárosának, legparádésabb bajnoksága kezdődött!

A főszerepben természetesen Albert Flóriánnal.

Még jó, mégis csak ? volt a Császár!

folytatjuk...

Lakat T. Károly

www.tempofradi.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu]]>

Ajánló

